

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/229/2017
Identifikačné číslo spisu: 1208222502
Dátum vydania rozhodnutia: 29.01.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1208222502.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne G. X., bývajúcej v U., J. XX, zastúpenej h&h PARTNERS, advokátska kancelária s. r. o., so sídlom v Košiciach, Mäsiarska 6, IČO: 44 323 760, proti žalovanému doc. J. D. F., R., bývajúcemu v U., H. XX, zastúpenému JUDr. Dagmar Farkašovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Štúrova 11, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 15 C 260/2008, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. mája 2017 sp. zn. 5 Co 37/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 5. septembra 2014 č. k. 15 C 260/2008-528 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala proti žalovanému návrhom na ochranu osobnosti náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch 16 596,96 eur; zároveň rozhodol o trovách konania. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil podľa § 11, § 13 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1, 3, 4, 5, § 6 ods. 1 písm. a/, § 6 ods. 2, 3, 4, 9 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 576/2004 Z.z.“) a vecne tým, že žalobkyňa sa domáhala peňažného plnenia proti žalovanému na tom skutkovom základe, že jej žalovaný poskytol zdravotnú starostlivosť neodborne, teda v rozpore s § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. (non lege artis) a že ju ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti dostatočne nepoučil o následkoch spojených s poskytnutím zdravotnej starostlivosti v súlade so zákonom č. 576/2004 Z.z., pričom v tejto súvislosti ona neudelila informovaný súhlas na vykonanie zákroku, ktorý žalovaný vykonal vo svojej súkromnej stomatologickej ambulancii, ktoré konanie žalovaného sa preukázateľne negatívne prejavilo na fyzickom aj psychickom zdraví žalobkyne a zasiahlo do jej osobnostného práva na život a zdravie, občiansku česť a ľudskú dôstojnosť ako aj súkromie. Uviedol, že žalobkyňa sa zároveň domáhala voči žalovanému na Okresnom súde Bratislava I náhrady škody na skutkovom základe, ktorý v podstatnom rozsahu zodpovedá skutkovým tvrdeniam tvrdným žalobkyňou v návrhu na ochranu osobnosti náhrady

nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd prvej inštancie s poukazom na rozsudok Vrchného soudu v Olomouci z 5. mája 2010, sp. zn. 1 Co 2/2010 bol toho názoru, že nároky na náhradu škody na zdraví sú špeciálnymi nárokmi vo vzťahu ku všeobecným nárokom vzniknutým v režime ochrany osobnosti. Iba pokiaľ nároky za nemateriálnu ujmu dané § 444 Občianskeho zákonníka nebudú dostatočnou satisfakciou za škodu na zdraví (bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia), nie je vylúčené, aby sa dotknutá osoba domáhala ďalšej satisfakcie podľa všeobecných ustanovení na ochranu osobnosti. Podľa názoru súdu prvej inštancie nie je však prípustné, aby sa osoba dotknutá na zdraví pokúšala návrhom na ochranu osobnosti nahradzovať či navyšovať svoje nároky z titulu náhrady škody na zdraví na základe tvrdených zhodných právne významných skutočností. Podľa súdu prvej inštancie už táto samotná skutočnosť by bola dôvodom na zamietnutie návrhu žalobkyne bez toho, aby súd vykonával dokazovanie na preukázanie oprávnenosti nároku na nemajetkovú ujmu v peniazoch, uplatneného návrhom na ochranu osobnosti. Okresný súd ďalej zdôraznil, že žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno ohľadne poskytnutia nesprávnej zdravotnej starostlivosti žalovaným, nakoľko súd prvej inštancie mal vykonanými listinnými dôkazmi, a to Protokolom č. 316/2007 o vykonanom dohľade vypracovaným Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou dňa 12. júna 2007 a znaleckým posudkom č. 02/2012 z 20. októbra 2012, vypracovaným súdom ustanoveným znalcom z odboru zdravotníctvo a stomatológia (čelustná ortopédia a stomatologická protetika) J. H. H., O., za jednoznačne preukázané, že žalovaný poskytol v súkromnej stomatologickej ambulancii na O. ul. X v U. zdravotnú starostlivosť žalobkyni v súlade s § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., teda lege artis, čo znamená, že nezasiahol neoprávnené do osobnostných práv žalobkyne, ňou tvrdených, ani nie je zodpovedný za škodu na jej zdraví, ku ktorému záveru zhodne dospel aj Okresný súd Bratislava I v konaní o náhradu škody na zdraví vedenom pod sp. zn. 19 C 279/2009. Vzhľadom na to, že žalobkyňa relevantne nespochybnila závery znaleckého posudku z odborného hľadiska, súd z dôvodu procesnej ekonomie nevykonával ďalšie dokazovanie znaleckým posudkom ďalším znalcom z príslušného oboru pôsobiaceho v Českej republike, navrhnutého žalobkyňou. Ohľadne tvrdenia žalobkyne o absencii dostatočného poučenia a jej následného informovaného súhlasu pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti žalovaným v súkromnej stomatologickej ambulancii na O. ul. č. X v U., ktorým konaním v rozpore s § 6 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti žalovaný zasiahol do jej osobnostného práva na život a zdravie, občiansku česť a ľudskú dôstojnosť ako aj súkromie a spôsobil jej škodu na zdraví (uplatnená v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I v Bratislave), súd konštatoval, že ničím nepreukázala, že nebola riadne žalovaným poučená o účele, povahe, následkoch a rizikách poskytnutia zdravotnej starostlivosti, a že na poskytnutie zdravotnej starostlivosti nedala poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti informovaný súhlas. Okresný súd zdôraznil, že písomná forma súhlasu sa vyžaduje podľa § 6 ods. 5 zákona č. 576/2004 Z.z. len pri umelom prerušení tehotenstva, pri účasti na biomedicínskom výskume, pri odoberaní orgánov, prenosov orgánov a tkanív a pri sterilizácii, pred vykonaním invazívnych zákrokov v celkovej anestéze alebo lokálnej anestéze, pri zmene diagnostického postupu alebo liečebného postupu, ktorý nebol obsahom predošlého informovaného súhlasu, pričom v čase poskytovania zdravotnej starostlivosti odporcom navrhovateľke takéto znenie § 6 ods. 5 citovaného zákona nebolo ešte účinné. Podľa ustanovenia § 6 ods. 9 zákona č. 576/2004 Z.z., platného v čase poskytovania zdravotnej starostlivosti žalovaným žalobkyni v súkromnej stomatologickej ambulancii na O. ul. X v U., spôsob poučenia, obsah poučenia, odmietnutie poučenia, informovaný súhlas, jeho odmietnutie a odvolanie má byť súčasťou zápisu zdravotnej dokumentácie. Naopak, žalovaný v konaní preukázal v rámci obrany v spore svedeckými výpoveďami svedkýň - zdravotných sestier, že žalobkyni poskytol zdravotnú starostlivosť s jej informovaným súhlasom. Zároveň sa okresný súd stotožnil s názorom žalovaného, že absencia v zápise skutočností, ktoré vyžaduje zákon, nemôže mať za následok neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobkyne. V danom prípade by mohlo ísť len o porušenie povinnosti viesť riadne zdravotnú dokumentáciu, čo by mohlo byť postihované len v rovine správneho práva, prípadne disciplinárneho potrestania konkrétneho lekára. O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 2 prvá veta, § 142 ods. 1, § 149 ods. 1 a § 151 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“).

2. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 23. mája 2017 sp. zn. 5 Co 37/2017 I. rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil, II. zrušil uznesenie súdu prvej inštancie z 5. septembra 2014 č. k. 15 C 260/2008-528 o

uložení povinnosti žalobkyni zaplatit' súdny poplatok za odvolanie vo výške 563,50 eur, III. žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností [§ 185 ods. 1, 2, 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.)] z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 C.s.p.) a na ich základe dospel k správny skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 C.s.p.). Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 2 C.s.p. Odvolací súd ďalej uviedol, že v rámci konania pred súdom prvej inštancie bolo dokazovaním preukázané, že žalovaný poskytol žalobkyni poučenie o rizikách spojených s poskytnutím zdravotnej starostlivosti v súlade so zákonom č. 576/2004 Z.z. a poukázal na to, že v tomto smere žalobkyňa nenavrhol súdu na vykonanie žiadne také dôkazy, ktoré by túto skutočnosť spochybnili. Odvolací súd zdôraznil, že dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky. Dôkazné bremeno spočíva v splnení dôkaznej povinnosti v tom smere, že strana sporu označí dôkazné prostriedky na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení. Strana sporu, ktorá neoznačí dôkazné prostriedky a tým nepreukáže pravdivosť tvrdení, neunesie dôkazné bremeno a musí znášať možné nepriaznivé následky dôkaznej povinnosti. Záverom odvolací súd uviedol, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nespochybnila odbornosť v konaní vypracovaného znaleckého posudku, pričom v danej veci nebol preukázaný pomer znalca k veci, k stranám sporu alebo k ich zástupcom. Ohľadne zrušenia uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým uložil žalobkyni poplatkovú povinnosť za podané odvolanie odvolací súd skonštatoval, že v predmetnom konaní si žalobkyňa uplatňuje ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, titulom poskytovanej zdravotnej starostlivosti, pričom podľa § 4 ods. 1 písm. c/ zákona č. 71/1992 Zb. je od poplatku oslobodené súdne konanie vo veciach vyplývajúcich z poskytovania zdravotnej starostlivosti. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriacej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.), ako aj, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.), ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) a ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p.). Podľa dovolateľky, súdy nižších inštancií pripustili znalecký posudok ako hlavný a východiskový dôkazný prostriedok napriek skutočnostiam odôvodňujúcim zaujatosť znalca ako aj, že procesný postup súdov nižších inštancií pri vykonávaní a hodnotení dôkazov vykazuje znaky arbitrárnosti a odňatia spravodlivosti. Dovolateľka zdôraznila, že vykonanie znaleckého dokazovania dotknutým znalcom bolo z jej strany v konaní pred súdom prvej inštancie opakovane napádané s tým, že skutočnosti uvedené v znaleckom posudku nie sú pravdivé a nekorešponujú so skutočnosťami uvedenými v jej zdravotnej dokumentácii, pričom návrhom žalobkyne na zmenu a doplnenie otázok na znalca nebolo zo strany okresného súdu vyhovené. Dovolateľka ďalej vytykala súdom nižších inštancií jednostrannosť a svojvoľnosť hodnotenia navrhnutých dôkazov, neprihliadnutie na návrhy a vyjadrenia žalobkyne, ktoré mali rozhodujúci vplyv na rozhodnutie vo veci samej a v neposlednom rade, že tieto súdy vychádzali jednostranne len zo znaleckého posudku vypracovaného súdom ustanoveným znalcom. Dovolateľka namietala právne posúdenie (§ 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p.) možnosti súbežného uplatnenia nároku na náhradu škody a nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch s tým, že nesprávnosť právneho názoru odvolacieho súdu videla v skutočnosti, že odvolací súd pripustil možnosť uplatnenia náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch iba v prípadoch, v ktorých uplatnenie nároku na náhradu škody na zdraví nebude dostatočné. S týmto názorom sa dovolateľka nestotožnila a má za to, že uplatnenie práva na ochranu osobnosti nesupluje, nedopĺňa a ani nerozširuje rozsah náhrady škody podľa § 422 Občianskeho zákonníka a teda, že ide o samostatné a na sebe navzájom nezávislé právne nároky. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 154/2004 a rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 7 Cdo 65/2013, ktoré právne posudzujú tieto nároky. Ďalej dovolateľka namietala právne

posúdenie (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) určenia strany znášajúcej dôkazné bremeno s tým, že podľa jej názoru pri preukazovaní získania relevantného informovaného súhlasu platí princíp tzv. obráteného dôkazného bremena, a preto poučenie a získanie relevantného informovaného súhlasu by mal byť povinný preukázať poskytovateľ zdravotnej starostlivosti. Dovolateľka namietala právne posúdenie (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) non lege artis postupu v dôsledku absencie zápisu v zdravotnej dokumentácii s tým, že podľa dovolateľky absencia zápisu poučenia do zdravotnej dokumentácie zakladá protiprávnosť celého následného postupu poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, kedy dochádza k nesprávne poskytovanej zdravotnej starostlivosti. Záverom dovolateľka namietala právne posúdenie (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) non lege artis postupu v dôsledku absencie platného povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti s tým, že podľa názoru dovolateľky poskytovanie zdravotnej starostlivosti bez platného povolenia na jej poskytovanie zakladá nezákonnosť postupu poskytovateľa. Dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. dovolateľka nekonkretizovala. Z týchto dôvodov žiadala napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dovolateľka podala návrh na odklad právoplatnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 C.s.p.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že žalobkyňa len opakovane uvádza skutočnosti, s ktorými sa súdy nižších inštancií riadne vysporiadali. Uviedol, že zaujatosť súdneho znalca nebola nikdy zistená, ani preukázaná. Zdôraznil, že v odôvodnení rozhodnutí súdov nižších inštancií je jednoznačne vymedzené, z akých dôkazov súdy vychádzali a ktoré dôkazy vykonali a ako ich vyhodnotili. Navrhol dovolanie žalobkyne odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 C.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

9. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

12. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

13. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (por. § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

14. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu do 30. júna 2016 považovala za vady zmätočnosti najzávažnejšie procesné nesprávnosti, ktoré bez ďalšieho viedli k zrušeniu napadnutého rozhodnutia (1 Cdo 345/2014, 2 Cdo 43/2012, 3 Cdo 98/2005, 4 Cdo 344/2014, 5 Cdo 101/2015, 6 Cdo 292/2013, 7 Cdo 500/2014, 8 ECdo 259/2014). Aj za účinnosti novej právnej úpravy je aktuálny právny názor, podľa ktorého prípustnosť dovolania nezakladá tvrdenie dovolateľa o existencii vady zmätočnosti, ale len zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 127/2012, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 29/2016, 4 Cdo 133/2015, 5 Cdo 467/2014, 6 Cdo 5/2014, 7 Cdo 7/2016, 8 Cdo 450/2015).

15. Podľa presvedčenia žalobkyne je jej mimoriadny opravný prostriedok prípustný podľa § 420 písm. f/ C.s.p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na

konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

17. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia (jeho odôvodnenie), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

18. Dovolateľka tvrdí, že súdy nižších inšancií jednostranne a svojvoľne hodnotili navrhnuté dôkazy, neprihliadli na jej návrhy a vyjadrenia, vychádzali jednostranne len zo znaleckého posudku vypracovaného súdom ustanoveným znalcom, preto je skutkový stav súdmi zistený nesprávne, v dôsledku čoho sú rozhodnutia súdov nižších inšancií nepreskúmateľné.

19. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že dovolateľom namietaná nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci. S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (viď I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

20. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá len tzv. „inú vadu konania“ (teda nie zmätočnosť) zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

21. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinělých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

22. V posudzovanej veci odvolací súd v dovolaní napadnutej časti potvrdil rozsudok súdu prvej inšancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inšancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inšancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inšancie, s ktorým tvorí - ako už bolo spomenuté, jeden celok. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, čoho a z akých dôvodov sa žalobkyňa domáhala, z ktorých skutočností a dôkazov súd vychádzal, akými úvahami sa riadil súd prvej inšancie; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnemu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil. Medziiným uviedol, že z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inšancie bolo preukázané, že žalovaný poskytol žalobkyni poučenie o rizikách spojených s poskytnutím zdravotnej starostlivosti v súlade so zákonom č. 576/2004 Z.z. a zdôraznil, že žalobkyňa v tomto smere nenavrhol súdu na vykonanie žiadne dôkazy, ktoré by uvedené spochybnili. Ďalej odvolací súd zdôraznil, že

žalobkyňa žiadnym spôsobom nespochybnila odbornosť znaleckého posudku, pričom v danej veci nebol preukázaný pomer znalca k veci, stranám sporu alebo k ich zástupcom. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu žalobkyne. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

23. Dovolateľka zastáva názor, že k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ C.s.p. došlo tiež nevykonaním ňou navrhnutých dôkazov a nesprávnym vyhodnotením vykonaných dôkazov, a teda nesprávnym zistením skutkového stavu.

24. Predmetná argumentácia sa týka správnosti postupu súdov v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie. Najvyšší súd ale už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka a zakladajúcim prípustnosť dovolania nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani podľa novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

25. Žalobkyňa prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., t. j., že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ďalej z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., t. j., že právna otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená a zároveň aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., t. j., že právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

26. Dovolací súd zdôrazňuje, že všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú žalobkyňou v dovolaní označené, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Ako už bolo vyššie naznačené, § 432 ods. 2 C.s.p. uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Uvedené ustanovenie je nutné vykladať v súvislosti s § 421 C.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

27. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., by mala dovolateľka konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a napokon uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., by mala dovolateľka: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť potrebu, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Napokon, v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., by mala dovolateľka konkretizovať rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorých je daná právna otázka rozhodovaná rozdielne. Len polemika dovolateľky s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ resp. b/, c/ C.s.p.

28. Pokiaľ dovolateľka v takom dovolaní nevyvedie právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, alebo neoznačí rozhodnutia, v ktorých bola konkrétna právna otázka dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, prípadne nevyvedie právnu otázku a nevysvetlí potrebu, aby dovolací súd túto otázku vyriešil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C.s.p., ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 C.s.p. (pozri Števec M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 28/2017).

29. Žalobkyňa v podanom dovolaní podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. nekonkretizovala právnu otázku riešenú odvolacím súdom a neuviedla, ako ju riešil odvolací súd, nevysvetlila (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu nedoložila), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a napokon neuviedla, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Iba samotné konštatovanie, že odvolací súd vec nesprávne posúdil, nenapĺňa predpoklady vyplývajúce z § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

30. Žalobkyňa v podanom odvolaní podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. namieta aj nesprávne právne posúdenie možnosti súdežného uplatnenia nároku na náhradu škody a nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

31. V danom prípade žalobkyňa v dovolaní dala do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 154/2004 a rozsudok dovolacieho súdu z 28. mája 2014 sp. zn. 7 Cdo 65/2013. Označenie rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky spoločne s jedným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky však nenapĺňa pojem rozdielneho rozhodovania dovolacieho súdu pri riešení danej právnej otázky, aby dovolateľka ním naplnila predpoklady vyplývajúce z § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na definíciu pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ uvedenú v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017 zo 6. marca 2017, kde sa uvádza: „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj jednotlivito v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali“. Uvedenú definíciu ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu možno aplikovať aj na rozdielne rozhodovanie dovolacieho súdu, pretože vzhľadom na teritoriálnu pôsobnosť C.s.p. možno pod pojmom dovolací súd rozumieť len Najvyšší súd Slovenskej republiky a nie aj Najvyšší súd Českej republiky. Pokiaľ však dovolateľka v rámci argumentácie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. označí len jedno rozhodnutie dovolacieho súdu, nemožno hovoriť o rozdielnom rozhodovaní dovolacieho súdu pri riešení danej právnej otázky a žalobkyňou namietané nesprávne právne posúdenie veci tak, ako ho formulovala, nebolo spôsobilé založiť prípustnosť jej dovolania podľa citovaného ustanovenia.

32. Podľa názoru dovolacieho súdu podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. a § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. neboli splnené, keď žalobkyňa v dovolaní dôvodenom § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. a § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. neoznačila rozhodnutia dovolacieho súdu vyjadrujúce právne názory, od ktorých sa odvolací súd odklonil a zaujal iný právny názor, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal dovolací súd vo svojich rozhodnutiach a rovnako neoznačila rozhodnutia dovolacieho súdu vyjadrujúce rozdielne právne názory. Z tohto dôvodu dovolací dôvod nebol žalobkyňou vymedzený

spôsobom uvedeným § 431 až § 435 C.s.p. Absenciu takej náležitosti považuje C.s.p. za dôvod pre odmietnutie dovolania.

33. Žalobkyňa v podanom odvolaní podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. a/ namietala právne posúdenie určenia strany znášajúcej dôkazné bremeno s tým, že podľa jej názoru pri preukazovaní získania relevantného informovaného súhlasu platí princíp tzv. obráteného dôkazného bremena, a preto poučenie a získanie relevantného informovaného súhlasu by mal byť povinný preukázať poskytovateľ zdravotnej starostlivosti. b/ namietala právne posúdenie non lege artis postupu v dôsledku absencie zápisu v zdravotnej dokumentácii s tým, že podľa dovolateľky absencia zápisu poučenia do zdravotnej dokumentácie zakladá protiprávnosť celého následného postupu poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, kedy dochádza k nesprávne poskytovanej zdravotnej starostlivosti, c/ namietala právne posúdenie non lege artis postupu v dôsledku absencie platného povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti s tým, že podľa názoru dovolateľky poskytovanie zdravotnej starostlivosti bez platného povolenia na jej poskytovanie zakladá nezákonnosť postupu poskytovateľa.

34. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., musí mať zreteľné charakteristické znaky. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť potrebu, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

35. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

36. Nevyhnutným predpokladom je, že ide o otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, vyriešenie ktorej nemalo určujúci význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Zároveň musí ísť o otázku, ktorú už riešil dovolací súd, v jeho rozhodnutiach je ale táto otázka riešená rozdielne.

37. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, takto dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

38. Osobitne významným znakom otázky relevantnej v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. je jej zásadný právny význam. Aj za účinnosti nových civilných predpisov je opodstatnené konštatovanie, že otázkou zásadného právneho významu je otázka, ktorá je významná nielen pre tú ktorú prejednanú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky (1 Cdo 132/2009, 2 Cdo 71/2010, 3 Cdo 51/2006, 4 Cdo 151/1998, 5 Cdo 1/2010, 7 Cdo 117/2011). Účelom § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. je dosiahnuť vyriešenie dosiaľ ešte nevyriešenej právnej otázky (a „zaplnením bielych miest doterajšieho rozhodovania dovolacieho súdu prispieť k vytvoreniu jeho ustálenej rozhodovacej praxe“).

39. Naostatok treba uviesť, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. je relevantná len otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky vyššie uvedené znaky. Ak z týchto znakov chýba čo i len jeden, nemôže byť dovolanie procesne prípustné.

40. Žalobkyňa v dovolaní uviedla, že napadnutý rozsudok spočíva v nesprávnom právnom posúdení viacerých otázok, a to a/ určenie strany znášajúcej dôkazné bremeno s tým, že podľa jej názoru pri preukazovaní získania relevantného informovaného súhlasu platí princíp tzv. obráteného dôkazného

bremena, a preto poučenie a získanie relevantného informovaného súhlasu by mal byť povinný preukázať poskytovateľ zdravotnej starostlivosti. b/ non lege artis postupu v dôsledku absencie zápisu v zdravotnej dokumentácii s tým, že podľa dovolateľky absencia zápisu poučenia do zdravotnej dokumentácie zakladá protiprávnosť celého následného postupu poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, kedy dochádza k nesprávne poskytovanej zdravotnej starostlivosti, c/ non lege artis postupu v dôsledku absencie platného povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti s tým, že podľa názoru dovolateľky poskytovanie zdravotnej starostlivosti bez platného povolenia na jej poskytovanie zakladá nezákonnosť postupu poskytovateľa.

41. Vychádzajúc z obsahu spisu a z obsahu rozhodnutí súdov nižších inštancií, súd prvej inštancie zdôraznil, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ohľadne svojho tvrdenia nesprávneho poskytnutia zdravotnej starostlivosti žalovaným, keď mal vykonanými listinnými dôkazmi, a to Protokolom č. 316/2017 o vykonanom dohľade vypracovanom Úradnom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou dňa 12. júna 2007 a znaleckým posudkom č. 02/2012 z 20. októbra 2012, vypracovaným súdom ustanoveným znalcom z odboru zdravotníctvo a stomatológia (čelústná ortopédia a stomatologická protetika) J. H. H., O., za jednoznačne preukázané, že žalovaný poskytol v súkromnej stomatologickej ambulancii na O. ul. X v U. zdravotnú starostlivosť žalobkyni v súlade s § 4 ods. 3 zákona č. 576/2006 Z.z. S uvedeným záverom súdu prvej inštancie sa stotožnil aj odvolací súd, rozhodnutie odvolacieho súdu preto záviselo od vyššie zisteného skutkového stavu, od ktorého bolo závislé vyriešenie právnej otázky ohľadne existencie nároku žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy. Vzhľadom na uvedené, dovolateľkou nastolené právne otázky podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., ktorými sa síce okrajovo zaoberal súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, nemajú zásadný význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu v danej veci a rozhodnutie odvolacieho súdu od týchto otázok nezáviselo, preto tieto otázky nemôžu byť relevantné z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. a nemôžu viesť k založeniu prípustnosti dovolania žalobkyne v zmysle tohto ustanovenia.

42. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobkyne je procesne neprípustné; vzhľadom na to jej dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f/ C.s.p.

43. Žalovaný bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 C.s.p.) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

44. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.